

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Tycho Brahes Dag

Citation: Wessel, Johan Herman: "Tycho Brahes Dag", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid73295/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

TYCHO BRAHES DAG.

I.

En Mand gik ud en Morgen,

(Jeg er dig ikke Borgen,
At han skal komme hjem igjen,
Saa glad, som han gik ud, min Ven!)

Der første Uheld, som han mødte,
Var, at paa Creditor han stødte,
Som han tilbage saa: »I galonerne Spark!
Betal mig mine tyve Mark!»
Spark svarte: »Jeg har mafoi ingen.»
»Nu vel! til Pant da giv mig Ringen!
Betalde Gield gier større Ære
End, som Gieldbunden, Ring at bæres
Et ceters.

Hvor han tog af den Ranse fra,
Udrommed han piinte skramererte Mand,*)
Gaar over min Forstand.

En Lommeuy sidst i Samtalen kommer,
Og nævner sig de guldbeslagne Lommer,
Hvori han troer, der huses Skat;
Men faar kun et Tørklæde fat,
Tørklæde vel af Rang, men virkelig en Fialt.
Paa Tyven Hovedet blev galt,
Da han blev vaer en Fængst saa ringe,
Han strax besluttede den Eieren at bringe
Igien.
»Kæst,« sagde han til ham, »min kiene Ven!
Det Dem vist gavne vil, om De vil følges med.«
De gik. Saasart de var paa eensomt Sted,
Han ham tiltaite saa: »Hør, du forgyldte Drog!
Har du bonette Folk for Nar?
Hvor tør du for en Fialt forgyldte Skildt udsatte?
Jeg for min Maie har kun vundet dette.«
(Den staaende Lap han op af Lommen tog)
»Der har du Rente af din Kapital!
(Og Renten Ørefigen var)

*) Skramererte Mand, skrammerert, hoo Alenon, galoneret, udstallereit, udmælet
(fr. chamarré).

»Hav Folk før Nar en anden Gang!
Der Hovedskolen er, der er din Klud.
Gaae nu med Gud.»

Den Spidsbub gik sin Vej, og loe og sang.

»Nei nu er Verden alt for gal,
Var Sparres Ord. »Jeg har nok hørt, man stjal,
Men stiale først, og siden slaae,
Mig synes over Grændser gaae.
Din Slyngel! Gid du Rentes Rente faae
Af dem, du sags mig nedre paa!»

Hvorfor slog Manden ei igjen? —
Han var den svageste, min Ven!

Han til sin Boelig sig begiver,
Der tænker han mod Vidervandighed
At finde sikkert Sted;
Man det ei fandt.
Læs, hvad jeg meere skriver,
Og dem, om jeg ei siger sandt!
Han kaap sit Huus i Sigte fik,
Før ham en Mand i Møde gik,
Som fra hans Huus i Øieblikket kom.
Og spurgte om — og mange Gange om,
Han vilde denne Fleskeskinke købe.
(Som stiaalen var, og før sig ei at rebe,
Thi Manden selv var Eieren,
Han vilde ham paanøde den.)
Den Mand han tænkte saa: Den, som kan Skinker høre
Og sælge dem, en Tyv maae være.
Han svarte ham: »Jeg staaer
Ei, og ikke hører.» —

End om du først at vide fik
I næste Blad, hvordan det gis!

II.

Min Mand var ei i godt Humeur;
Før af hvad Aarsag selv du Regnskab giar.
Saa meget er nu vist,
Han meere bitter blev tilsidst:
»Hor Lymmell! bryd mig ei! en Tyv du er,
Og jeg ei kjober Tyvekoster.» —
»At sælge den mig Ordre gav min Moster.

Og I tør tyvte mig? Jeg spille sikal med Jer. —
 »Nu, ei saa bidsig, kiere Broer!
 (Den Mand han tænkte, jeg mig nok forlede,
 Og strax gav bedre Kiøb.)
 «Der mellem Folk jo falde kan et Ord,
 Jeg, sandt at sige, er i meget slet Humeur
 For visse Ting, mig hendte før.
 Du maae saa haard et være!
 Den erse Kristen maae med anden overbare;
 En store Side Flek jeg har dauden.
 End den du mig har buden. —
 »Jeg vædde vil en Pæl, at den er ei saa stor.»
 »Ja Tople var Mandens Ord,
 Han dermed op paa Loftet foer,
 Og ingen Skinke fandt.
 Den var — han gietted' hvor,
 Paa den Strandesels Ryg;*') han gietted' sandt.
 Løb som en Lynild ned ad Trappen,
 Og vilde nappen;
 Men leider dessen! kom for seent.
 Han blev forbitret, det er reent.
 Forbitret blev; men blev det endnu meer,
 Da han uventet saae i Sængekammer floor
 End Konen,
 Og fulde Sikkerhed paa Kronen,
 Og hængte sig.
 Sigt mig
 Kan aldrig arrivere,
 Og dig maaskee ei heiler.

Jeg ikke meer fortæller.

Om til Husvalelse der nogen af os trangte,
 Jeg troer dog knap, at vi os hængte.

Moral.

Skield aldrig nogen ud for Tyv!
 Ham heller kald en særlig Mand, og Jyv;
 Og saa dig aldrig hæng,
 Naar du seer en formegen i din Sæng.
 Mærk: Mennesker vi ere alle.
 De Koner kan, selv Mænd kan falde.
 Om i mit Lod det skulde falde
 At see en Kone elskelig
 Jeg troer, par Dieu, jeg ikke hængte mig;

*) Paa den Strandesels Ryg, paa Havnesjoværens, Dragereus Ryg.

Og hængte jeg mig, var
 Jeg vist en Nar.
 Paa anden Vís jeg nok vil døe.

Den salig Herre la Fontaine
 Som jeg den Satz forsvare! har:
 At den som elsktes ei allene,
 Derfor uheldig dog ei var.
 Hans Ord jeg sige vil paa Dansk
 For dem, som ei kan lide Fransk,
 »Veed du din Konos Amouretteer,
 Da er den Sag en Bagatel;
 Naar at du veed dem ei, jeg sætter,
 Det intet er, hver faaler vel.
 Escarmentado drog al Verden om,^{*)}
 Og da han hjem omsider kom,
 Han det ved lang Erfarøhed og Reiser vandt,
 At han Lyksaligheden fandt
 Ved i det Laug at lave,
 Hvorfor saa mange have.
 No bar jeg vist heel tydelig,
 Man ei for sligt bør henge sig.

Nu vil jeg kiere Læser see,
 Om jeg af den Historie,
 Som du har lært, kan lære
 Moralier distillere:
 Naar du med Creditor skal tale,
 Som du med Penge maae betale,
 Vogt dig for Folk, som hyde Fordom trods,
 Som lure mindre paa din Snak end paa dit Gods,
 Og om det skulde hælde sig,
 Du Piait for Tørklød bar hos dig,
 For Ørefigen ei at faae,
 Da Tête à Tête med Tyr undgaae!

DET ÆDELMODIGE TILBUD.

Naar man forader alt paa andre og paa sig,
 Man bliver modsat Ting af riig;
 Den Sag er rimelig.

*) Escarmentado drog al Verden om, sigter til en af Voltaire's smaa Fortællinger.